

Μαθήματα	VI	V	IV	IIIβ	IIIα	IIβ	IIα	Iβ	Iα
Λατινικά	10	10	10	10	10	10	10	8	9
Ἑλληνικά	—	—	6	6	6	6	6	6	6
Γερμανικά	3	3	2	2	2	2	2	3	3
Γαλλικά	—	3	2	2	2	2	2	2	2
Ἑβραϊκά	—	—	—	—	—	—	2	2	2
Μαθηματικά . . .	—	—	4	4	4	4	4	4	4
Θρησκευτικά . .	3	3	2	2	2	2	2	2	2
Ἱστορία	4	4	4	4	4	3	3	3	3
Γεωγραφία	4	4	4	4	—	—	—	—	—
Φυσική	—	—	—	—	—	—	1	2	2
Φυσική Ἱστορία .	—	—	—	2	2	—	—	—	—
Ἀριθμητική . . .	3	3	—	—	—	—	—	—	—
Ῥωδική	2	2	2	2	1	1	1	1	1
Καλλιγραφία . .	2	2	2	—	—	—	—	—	—
Ζωγραφική	2	2	2	2	2	—	—	—	—
Γυμναστική . . .	2	2	2	2	2	2	2	2	2

Τὰ Ἑβραϊκά μόνον διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ σπουδᾷ-
σων τὴν Θεολογίαν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ φέρονται.

Τῷ προγράμματι τοῦτο ἐπιτεταί ἕτερον πρόγραμμα,
ἀναλυτικὸν τοῦτο καὶ διαφέρον ἐν ταῖς λεπτομερείαις,
τοῦ ἐν Δρέσδῃ σχολείου τοῦ Σταυροῦ τοῦ ἔτους 1871—
1872. Κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἐν μὲν τῇ ἑκτῇ τά-
ξει διδάσκονται Θρησκευτικά 3 ὥραι, Γερμανικά 3 ὥραι,
Λατινικά 10, Ἀριθμητική 3, Φυσικὴ ἱστορία 2 ὥραι,
κατὰ μὲν τὸ θέρος Βοτανικὴν κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα τὰ
θηλαστικὰ τῶν ζώων, Γεωγραφία 2, Ἱστορία 2, Καλ-
λιγραφία 2, Ζωγραφικὴ Ῥωδική 2, Γυμναστικὴ 2. Ἐν
δὲ τῇ πέμπτῃ τάξει Θρησκευτικά 3 ὥραι, Γερμανικά 3,
Λατινικά 10, Γαλλικά 2, Ἀριθμητικὴ 3, Φυσικὴ ἱστο-
ρία 2, Γεωγραφία 2, Ἱστορία 2 ὥραι, Καλλιγραφία 2,

Ζωγραφικὴ 2, Ῥωδικὴ 2. Γυμναστικὴ 2. Ἐν τῇ τετάρ-
τῃ τάξει Θρησκευτικά 2 ὥραι, Γερμανικά 3, Λατινι-
κὰ αἵθις 10, Ἑλληνικά 6 ὥραι, Γαλλικά 2, Ἀριθμη-
τικὴ 3, Γεωγραφία, Ἱστορία, Καλλιγραφία, Ζωγραφικὴ,
Ῥωδικὴ καὶ Γυμναστικὴ ἀνὰ δύο ὥραι. Ἐν τῇ κάτω τρί-
τῃ Θρησκευτικά 2 ὥραι, Γερμανικά 2 ὥραι, Λατινι-
κὰ 10 ὥραι, Ἑλληνικά αἵθις ἐξ ὥραι, Γαλλικά 2 ὥραι,
Μαθηματικά 4 ὥραι, Φυσικὴ ἱστορία, Γεωγραφία, Ἱ-
στορία, Ζωγραφικὴ, Ῥωδικὴ καὶ Γυμναστικὴ ἀνὰ 2 ὥρας.
Ἐν τῇ ἄνω τρίτῃ, Θρησκευτικὰ 2 ὥραι, Γερμανικά 2
ὥραι, Ἑλληνικά πάλιν 6 ὥραι, Γαλλικά 2, Μαθηματι-
κὰ 4 καὶ Φυσικὴ ἱστορία, Γεωγραφία, Ἱστορία, Ζωγρα-
φικὴ, καὶ γυμναστικὴ ἀνὰ 2 ὥρας. Ἐν τῇ κάτω δευτέ-
ρῃ Θρησκευτικὰ 2 ὥραι, Γερμανικά 2 ὥραι, Λατινικά
10, Ἑλληνικά 6, Γαλλικά 2, ἀγγλικά 2, Μαθηματικά
4, Φυσικαὶ ἐπιστῆμαι 2, Ἱστορία 3, Ῥωδικὴ 1, καὶ γυ-
μναστικὴ 2 ὥραι. Ἐν τῇ ἄνω δευτέρῃ Θρησκευτικὰ 2
ὥραι, Γερμανικά 2, Λατινικά 9, Ἑλληνικά 6, Ἑβραϊκά
2, Γαλλικά 2, Ἀγγλικά 2, Μαθηματικά 4, Φυσικαὶ
ἐπιστῆμαι 2, Ἱστορία 3, Ῥωδικὴ 1, Γυμναστικὴ 2. Ἐν
τῇ κάτω πρώτῃ Θρησκευτικὰ 2 ὥραι, Γερμανικά 2,
Λατινικά 9, Ἑλληνικά 6, Ἑβραϊκά 2, Γαλλικά 2, Μα-
θηματικά 4, Φυσικὴ 2, Ἱστορία 3, Ῥωδικὴ 1, Γυμναστι-
κὴ 2 ὥραι καὶ ἐν τῇ ἄνω πρώτῃ Θρησκευτικὰ 2 ὥραι,
Γερμανικά 4 ὥραι, Ἀλτινικά 9, Ἑλληνικά 6, Ἑβραϊ-
κὰ 2, Γαλλικά 2, Μαθηματικά 4, Φυσικὴ 2, Ἱστορία
3, Ῥωδικὴ 1, καὶ Γυμναστικὴ 2.

Μετὰ τὸ ἀναλυτικὸν τοῦτο πρόγραμμα (σελ. 24—
36) ὁ κ. Ὀλύμπιος ὁμιλεῖ περὶ τῆς μεθόδου καὶ τοῦ
τρόπου τῆς διδασκαλίας τῶν καθηγητῶν. «Ἡ μέθοδος
τῆς διδασκαλίας τῶν γερμανῶν καθηγητῶν, λέγει, ἐν
πάσαις ταῖς τάξεσιν εἶνε ἡ αὐτή, δηλαδή ὑπάρχει ἐνό-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Πρὸ δὲ καὶ πέντε ἡμερῶν ἐποιήσατο ἐναρξιν τῶν ἐπὶ τῷ
θέρῃ διακοπῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ὁ πρεσβυγενὴς Ἑλληνικὸς Φι-
λολογικὸς Σύλλογος, οὗ προίσταται κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸ δεῦτε-
ρον ἀνὴρ τῶν μάλιστα ὑπὲρ αὐτοῦ ἐργασαμένων καὶ ἄλλοτε καὶ
νῦν ὁ κ. Δ. Μαλιάδης. Ἐγένοντο ἴσῃ δύο τακτικαὶ συνεδρίαί
καθ' ἃς ἀνεγνώσθησαν, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πραγματεία περὶ τῆς
παιδεύσεως τῶν Βυζαντινῶν κατὰ τὸν Ι' αἰῶνα ὑπὸ Χρ. Παντα-
ζίδου κατὰ δὲ τὴν δευτέραν πραγματεία περὶ Φωτίου, ἀποστα-
λεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀντεπιστελλόντος μέλους τοῦ Συλλόγου καὶ γνω-
στοῦ συνεργάτου τῆς Νεολόγου Ἑβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως
κ. Παναγιωτίδου.

Δὲν καταλείπει λοιπὸν τὸ εὐγενὲς αὐτοῦ στάδιον ὁ πατὴρ τῶν
συλλόγων καὶ ἀδελφοτήτων, ἀλλ' ἀναλογιζόμενος τὸν σκοπὸν
αὐτοῦ, ὅστις ὑπάρχει ἡ καλλιέργεια καὶ διάδοσις τῶν γραμμάτων

καὶ τῶν ἐπιστημῶν, προβαίνει μετὰ πάσης ἐπιμελείας εἰς τὸ ἔρ-
γον αὐτοῦ προτάσων τὸ σύμβολον αὐτοῦ «Θαρσύνῃ γρή' τάχ'»
αὖριον ἔσσει' ἄμεινον». Ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος εἶνε τὸ μόνον
ἡμέτερον ἐπιστημονικὸν ἴδρυμα ἐνταῦθα, ἐπομένως χρήζει πάσης
τῆς ἡμετέρας ἀγάπης καὶ ὑποστηρίξεως.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐπισκευῆς τοῦ πανεκλάμπρου μνημείου τῆς
ἀρχαιότητος, τῆς κορυφῆς τῶν ὑπερόχων καλλιτεχνημάτων τῆς
Ἀκροπόλεως, τοῦ Παρθενῶνος, οὕτω ἀτυχῶς ἐληξεν. Ἐξακολου-
θοῦσι δὲ ἐπιτροπαὶ συσχεπόμεναι, ἐνῷ βέβαιον θεωρεῖται ὅτι σπου-
δαῖον διατρέχει κίνδυνον ὁ Παρθενών. Ἡ εὐθύνη τῶν ἀρμοδίων
ἐπὶ τῷ ἔργῳ τοῦ Ἰκτινίου καὶ Καλλιμάχου εἶνε μεγίστη, οὐ
μόνον ἀπέναντι τῆς ἐπιστήμης ἀλλ' ἀπέναντι τῆς ἀνθρωπότητος,
πᾶσα δὲ βραδύτης περὶ τὴν ἐκσφάλισιν αὐτοῦ δυνατόν νὰ ἐχῇ
ὀλεθρίας συνεπείας. Τοῦτου ἕνεκα ἐπιβάλλεται ἡ ταχίστη ἐνέργεια,
ἀντὶ τῆς μελλήντικῆς σχέψεως.

Ταχύτερα ἐγένετο ἡ ἐνέργεια πρὸς διάσωσιν τοῦ βυζαντινοῦ
ναοῦ τοῦ Δαφνίου ἐν Ἀθήναις, ὅστις σὺν τῷ παρ' ἡμῖν Καρχιέ-

της ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, ἥτις διήκει διὰ πασῶν τῶν τάξεων ἀπὸ τῆς κατωτάτης μέχρι τῆς ἀνωτάτης ἐπὶ 9 ἔτη, χρώνται δὲ τῇ διαιλεκτικῇ ἢ σωκρατικῇ μεθόδῳ, συγκεφαλαιομένη εἰς τὴν αἰσθητοποίησιν μὲν δι' εἰκόνων, παραβολῶν, παρομοιώσεων καὶ τῶν τοιούτων, πάντων τῶν διδασκομένων, καὶ παράστασιν αὐτῶν σαφῇ καὶ συγκεκριμένην ὑπὸ τῶν καθηγητῶν, ἀντεργεῖται δὲ ἐκάστου μαθητοῦ ἰδίᾳ κατ' οἶκον, καὶ συνεργασίαν πάντων ὁμοῦ μαθητῶν καὶ καθηγητῶν ἐν τῇ τάξει. Οὕτως ἐν ταῖς κατωτάξεσιν οἱ μαθηταὶ ἐμμέτρους τινὰς θεμελιώδεις κανόνας τῆς γραμματικῆς ὁμοῦ πάντες ἐν ῥυθμῷ καὶ ἁρμονίᾳ ἀπαγγέλλουσιν, ἐν δὲ τῇ τάξει πάντες ἀδικριτῶς καθ' ἐκάστην ἐξετάζονται ἐν πᾶσι τοῖς μαθήμασιν. Οὐσιωδέστατον δὲ ἐπίσης μέσον, λέγει ὁ κ. 'Ολύμπιος, πρὸς προκοπὴν τῶν μαθητῶν εἰσι καὶ τὰ θέματα, ἑκτατά τε (extemporalies) καὶ τακτικά ἢ γραπτὰ (ordibaria ἢ scripta) ὁ κ. 'Ολύμπιος ἐκτίθησιν ἐνταῦθα τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἑκάστον εἶδος τῶν θεμάτων τούτων γίγνεται. Τὰ θέματα δὲ ταῦτα ἅπερ ὁ καθηγητὴς πᾶντα λαμβάνει ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ καὶ διορθοῖ διὰ ἐρυθρᾶς μελάνης ἐπιστρέφει δὲ αὐτὰ τῇ τάξει, ἐν ᾗ κατατάσσων τὰ σφάλματα εἰς διαφόρους τάξεις ἐξαγγέλλει διατρίβου γραπτέον καὶ οὐχὶ οὕτως, ἀντιγράφουσιν οἱ μαθηταὶ ἐν ἰδίῳ τετραδίῳ μετὰ τὴν διόρθωσιν, μεθ' ὃ ὁ καθηγητὴς αὖθις ἐπιθεωρεῖ αὐτά. Ὡστε ὁ καθηγητὴς πολλάκις ἀναγκάζεται διαρθρῶν 150—200 τετράδια. Πάντες δὲ οἱ μαθηταὶ ποιοῦσι θέματα μὴδὲ τοῦ γυμνασιάρχου ἐξαιρουμένου, ἀλλὰ καὶ τότε μάλιστα συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μαθητῶν, ὅτι οἱ μαθηταὶ τῶν ἀνωτέρων τάξεων κατ' οἶκον ἀναγινώσκουσι μέγα πλῆθος, ὥς φησιν ὁ κ. 'Ολύμπιος, συγγραφεῶν ἐλλήνων τε καὶ λατίνων. Ὁ κ. 'Ολύμπιος μετα-

βαίνων μετὰ ταῦτα εἰς ἀνάπτυξιν τῆς μεθόδου τῶν γερμανῶν καθηγητῶν ἀφηγεῖται τὰ τῶν ἐπισκέψεων αὐτοῦ εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Θωμᾶ, γενομένων κατὰ τὸ ἔτος 1875. Ὁ κ. 'Ολύμπιος ἐπισκέψατο πάσας τὰς τάξεις ἐν ὧρᾳ ἐργασίας, δαπανήσας πρὸς τοῦτο μίαν ἡμέραν δι' ἐκάστην αὐτῶν. Ἐκ τούτων μνημονεύομεν ἐνταῦθα τὰ τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ εἰς τὴν α' καὶ κατωβ' (σελ. 41 καὶ 48).

Ἀφηγηθεὶς δὲ τὰς ἐπισκέψεις αὐτοῦ ταύτας ὁ κ. 'Ολύμπιος ἐξακολουθεῖ ἀναπτύσσων τὴν μέθοδον τῆς διδασκαλίας τῶν Γερμανῶν. Αὕτη ἐρεῖδεται κατὰ τὸν κ. 'Ολύμπιον, α') ἐπὶ τῆς ἐπαγωγικῆς διδασκαλίας, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐρρήθη, ἥτοι οἱ γερμανοὶ καθηγηταὶ πειρῶνται παντὶ τρόπῳ διεγείρειν τὸ διάφορον τοῦ μαθητοῦ ὑπὲρ τοῦ διδασκομένου μαθήματος, β') ἐπὶ τῆς ἐλευθέρως ἐκφράσεως, ἐπιμελετημένης καὶ καθαρουμένης, οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἀποστηθίσεως λέξεων ἐκ τῶν βιβλίων, καὶ ἐπὶ τῆς διεγέρσεως τῆς αὐτενεργείας τοῦ μαθητοῦ καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς κρίσεως αὐτοῦ. γ') ἐπὶ τῆς ποικιλίας καὶ τερπνότητος ἐν τῇ διδασκαλίᾳ. δ') ἐπὶ τῆς αὐτενεργείας τοῦ μαθητοῦ ἐκάστου χωριστὰ κατ' οἶκον ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπεν. ε') ἐπὶ τῆς ἀπομακρύνσεως πάσης ἐπιδεικτικῆς, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ μάλιστα τῶν ἀνωτέρων τάξεων εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτῶν. ζ') Τὰς κλασικὰς γλώσσας διδάσκουσιν οὐχὶ μόνον γραμματικῶς ἀλλὰ πειρῶνται νὰ ἐμβαπτίσωσι τοὺς νέους εἰς τὸ πνεῦμα τῶν διδασκομένων συγγραφεῶν καὶ ἐπηρεάσωσι αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἠθικοῦ αὐτῶν περιεχομένου. ζ') Οὐδαμῶς διδάσκουσι μόνον τοὺς μαθητὰς ἀπλῶς μαθήματα ἀλλὰ καὶ ἐξασκοῦσιν αὐτοὺς πρακτικῶς ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὸ μεμαθημένον, ἀνευ πολλῶν καὶ ποικίλων κανόνων, ἀλλὰ διὰ παραδειγμάτων η') προσπαθοῦσι διὰ τῆς

Τζαμισὶ (Μονὴ τῆς χώρας) κέκτηται τὰ κάλλιστα τῶν μωσαϊκῶν. Τοῦ ναοῦ τοῦ Δαρνίου κατεδαφίσθη ἡ δυτικὴ πλευρὰ ὅπως ἀνακαινισθῇ. Τῆς πλευρᾶς ταύτης ἐλήφθησαν πρὸ τῆς κατεδαφίσεως φωτογραφικαὶ ἀπόψεις, ἵνα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀνικοδομηθῇ αὕτη. Τὰ ἐπὶ τῆς κατεδαφίσεως πλευρᾶς μωσαϊκὰ ὡς καὶ τὰ ἄρτι ἀνακαλυφθέντα ἀπεσπάρσθησαν ὑπὸ τοῦ ἰταλοῦ τεχνίτου Νόβο καὶ ἐφυλάχθησαν ἀσφαλῶς, ὅπως μετὰ τὴν στερέωσιν τοῦ οἰκοδομήματος καὶ πάλιν τεθῶσιν εἰς ἣν ἦσαν πρότερον θέσιν. Ἐκτελεσθείσης τῆς ἐπισκευῆς, ἥτις εὐρέθῃ ἐπιβαλλομένη ἔνεκα τῶν ἐκ τῶν σεισμῶν βλαβῶν ὁ ναὸς τοῦ Δαρνίου ἔσται οὐχὶ μὲν ὁ Παρθενῶν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἀλλὰ τῶν ἀρίστων μνημείων αὐτοῦ. Ἀλλοτε ἐγένετο σκέψις περὶ ἀρχιρέσεως τῶν μωσαϊκῶν ἀπὸ τῶν τοίχων τοῦ ναοῦ καὶ μεταφορᾶς αὐτῶν εἰς τὸ ἐθνικὸν Μουσεῖον, τοῦ ναοῦ ἐτοιμορρέπου θεωρουμένου, τῇ πρωτοβουλίᾳ ὅμως τοῦ κ. Γεωργίου Τυπάλδου Καζάκη, ὁ ναὸς ἐστερεώθη, τὰ μωσαϊκὰ ἐκαθαρίσθησαν καὶ ἐξηφελίσθησαν ἀπὸ πάντων κινδύνων καὶ νέα τοιαῦτα ἀπεκαλύφθησαν διὰ δαπάνης ἀρειδοῦς τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας. Οὕτως οἱ τῶν κειμηλίων θαυμασταὶ θὰ ἔχωσι μετ' ὀλίγον ἐξωραχόμενον τὸν ναὸν τοῦ Δαρνίου.

Οὗ πρὸ πολλοῦ τὸν δημοτικὸν συμβούλιον τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας ἀπεφάσισεν ὅπως μία τῶν ὁδῶν αὐτῆς τοῦ 15ου διαμερίσματος φέροι τὸ ὄνομα τοῦ Ernest Renan. Ἡ ἀπόφασις αὕτη προῦκάλεσεν ἀντιρρήσεις παρὰ τῶν κληρικοφρόνων, ἐφημερὶς δὲ τις αὐτοῖς ἀνήκουσα ἐρωτᾷ σφοδρῶς: «Τίς ὁ τίτλος τοῦ Renan ὅπως τύχη τῆς τιμῆς ταύτης»; καὶ προστίθῃσι: «Διὰ τοὺς Παρισίους οὐδὲν ὁδὸς, οὐδ' ἐγεννήθη καὶ ἐν αὐτοῖς». Ἐπὶ πλέον ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθου σκέπτεται ὅτι «δυνατὸν ἄγαθοί τινες ἄνθρωποι νὰ καταλίπωσι τὴν ὁδὸν ἣ νὰ μὴ ἔλθωσι εἰς αὐτήν». Ἀλλὰ τις κατέλιπε τὴν ὁδὸν Βολταίρου;

Ἡ ἀπὸ τῆς ἐπισκευῆς ἐν Παρισίοις διάσημος συγγραφεὺς, ὁ James Darmesteter, ὅστις ἐβραϊκῆς ὡν καταγωγῆς, ἐγένετο συνεργάτης τοῦ ἐπιφανοῦς ἱνδολόγου καὶ εἰσηγητοῦ τῆς συγκριτικῆς μυθολογίας Max Müller. Ὁ James Darmesteter παλαιήθη περὶ τὰ κυριώτατα θερησκεύματα καὶ ἐδημοσίευσεν διάφορα συγγράμματα ἐπ' αὐτῶν. Τὸ κυριώτατον αὐτοῦ ἔργον εἶνε ἡ μετὰ σχολίων γαλλικὴ μετάφρασις τῆς Avesta. Ὁ διαπραγνὴς γλωσσολόγος κ. Michel Bréal ἐδημοσίευσεν ἐκτενὴ κριτικὴν περὶ

σαφούς ἐκφράσεως καὶ τοῦ τρόπου τῆς γραφῆς αὐτῶν ἐ-
θίσαι τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν ὀρθοέπειαν, ὀρθογραφίαν καὶ
εὐλικρίνειαν.

Ἐν τέλει δὲ τοῦ κεφαλαίου τούτου ὁ κ. Ὀλύμπιος
ἐπάγεται ὅτι οἱ γερμανοὶ καθηγηταί, ἔχοντες συναισθη-
σιν τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν, οὐδαμῶς παρίστανται πρὸ
τῶν μαθητῶν ἀπαράσκευοι, ἀλλ' αἰ μετὰ προηγουμέ-
νην βλάβειαν μελέτην, αὐδέποτε δὲ ἡ σπανιώτατα ἀπὸ
τετραδίων ἢ βιβλίων ἀναγινώσκουσί τι. Θεωροῦσι δὲ
ἐαυτοὺς εὐτυχεῖς ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ καὶ ἀποτελεσμα-
τικῇ ἐξασκήσει τοῦ ἔργου αὐτῶν ὡς διδασκάλων.

Ἐν τῷ ἐπομένῳ δὲ κεφαλαίῳ ὁ κ. Ὀλύμπιος ἐρευνᾷ
καὶ ἀναπτύσσει τοὺς λόγους δι' οὓς καθιερώθη ἡ διδα-
σκαλία τῆς ἐλληνικῆς καὶ λατινικῆς γλώσσης ἐν τοῖς
γυμνασίοις. Ἡ μακρὰ ἀνάπτυξις τοῦ κ. Ὀλυμπίου κέν-
τρον ἔχει ὅτι οἱ μαθηταὶ διδασκόμενοι καὶ μαθάνοντες
τοὺς λατίνους καὶ ἑλληνας συγγραφὰς ἀναστρέφονται
αὐτοῖς καὶ τοῖς ἡθεσι καὶ ἔθεσιν αὐτῶν συν οικειοῦνται.
Ἐπειδὴ δὲ ἡ λατινικὴ γλῶσσα ἔχει ἄδρᾶν καὶ θετικὸν
χαρακτῆρα, εἶνε σύντομος καὶ ὁλως ὀρθή, πρακτικὴ καὶ
ἀφελὴς καὶ ἔχει οὐ μόνον τοὺς τύπους τῶν λέξεων αὐ-
τῆς, ἀλλ' ἰδίως τὸν τρόπον τῆς συντάξεως, κατασκευῆς
περιοδῶν καὶ φρασιολογίας λίαν ὀρθὸν καὶ συνεπτυγμένον
καὶ πως στρατιωτικόν, ὁ μαθητὴς προσκίτταται τὰς ἀ-
ρετὰς ταύτας. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν κατ'
ἐξοχὴν ἐξανθρωπιστικῶν ἔργων τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν
καὶ συγγραφέων. Ἐν τέλει δὲ τοῦ κεφαλαίου τούτου
(60—73) ὁ κ. Ὀλύμπιος ἀποφαίνεται γνώμην ὑπὲρ
τῆς διδασκαλίας τῆς λατινικῆς ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς γυ-
μνασίοις ἐπὶ 9 ἔτη ἀπὸ 8 ὥρας καθ' ἑβδομάδα δι' ἐκ-
στην τάξιν.

Τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον ἀφιερῶται εἰς τὰ τῶν θεμά-

τοῦ Darmesteter καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἐν τῷ *Temps* τῶν
Παρισίων (2 novembre 1894).

..

Εἶνε γνωστὸν, ὅτι ἐν Vêrone δέκνυνται ὁ τάφος τοῦ Ρω-
μαίου καὶ τῆς Ἰουλιέττης. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἄγγλος περιηγητὴς
μὴ σπεύδων νὰ καταθέσῃ τὴν φήρην τοῦ θαυμασμοῦ αὐτοῦ τοῖς
τραγικοῖς ἐρασταῖς, πάντα δὲ τὰ χαμηλὰ ταξείδια, ἅπερ γίγ-
νονται εἰς τὴν πόλιν ταύτην, σκοπὸν ἔχουσιν ὅπως καταλείψωσι
δάκρυ ἐπὶ τοῦ τοσοῦτον μικροῦ ιστορικοῦ τάφου, ὅστις φαίνεται
ἀνήκων μάλιστα εἰς δεκαπενταετῆς παιδίον. Ἄρτι ὅμιλος ἐπὶ τὰ πε-
ριηγητῶν μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ τάφου. Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν
κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ὁ φύλαξ τοῦ τάφου ἐζήτησε ποσὸν
χρημάτων, ὅπερ οἱ Ἄγγλοι ἠρνήσαντο ν' ἀποτίσωσιν αὐτῷ.
Τότε ὁ φύλαξ ἔκρινε καλὴν νὰ κλείσῃ τοὺς Ἄγγλους ἐν τῷ κοι-
μητηρίῳ, οἵτινες τῇ ἐπειμύδασι τοῦ δημάρχου κατώρθωσαν μό-
λις νὰ ἐλευθερωθῶσι. Τὸ ἐπεισόδιον προκάλεσε θόρυβον ἐν τῇ
πόλει καὶ ὁ φύλαξ, δούματι Feroni, συνελήλυθη καὶ προῦκαιτο
νὰ δικασθῇ, ἀλλ' ἐλλείψει μαρτύρων ἡ δίκη ἀνεβλήθη.

..

των ἐν τε τοῖς ἡμετέροις γυμνασίοις καὶ τοῖς ἐν Γερμα-
νίᾳ. Ὁ κ. Ὀλύμπιος ἐκτός τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐν τοῖς
γυμνασίοις τῆς Ἑλλάδος γίγνεται τὰ θέματα ἀναπτύσ-
σει τὰ περὶ τούτων καὶ ἐν τοῖς γερμανικοῖς. Οἱ Γερμα-
νοὶ χωροῦσιν ἀπὸ τῶν ἀπλουστάτων καὶ εὐκολωτάτων
καὶ γνωστοτάτων, εἰς τὰ ἥττον ἀπλᾶ, ἥττον εὐκόλα κα
ἥττον γνωστά, ἀπὸ τῶν δεδομένων εἰς τὰ ἀγνωστα,
καὶ ἀπὸ τῶν ἀπλουστέρων εἰς τὰ συνθετώτερα. Οὕτω
ἀπὸ ἀπλῆς ἀντιγραφῆς εἰς τὰς κατωτέρως τάξεις ἀφι-
κνύονται εἰς τὰς ἀνωτέρας, εἰς τὴν σύνταξιν τελείων λό-
γων. Ταῦτα δὲ εἰσι τὰ ἐκτακτὰ θέματα, γιγνόμενα κατὰ
τετάρτην. Τὰ δὲ τακτικὰ τοῦ σαββάτου συνίστανται εἰς
ταῦτα, ὡς φησιν ὁ κ. Ὀλύμπιος· ὁ καθηγητὴς δίδωσι
τοῖς μαθηταῖς μέγα τι κεφάλαιον ἐκ τίνος ἑλληνος συγ-
γραφῆς, ὅπερ δέον νὰ μεταφράσωσιν εἰς τὴν γερμανικὴν
ἢ τ' ἀνάπλιν εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις ἐκ τῆς γερμανι-
κῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὰ μὲν τακτικὰ ταῦτα θέ-
ματα παραλαμβάνοντες οἱ μαθηταὶ κατ' οἶκον ἐπεξε-
ργάζονται τὴν κυριακὴν καὶ παραδίδουσι τῷ καθηγητῇ
τὴν δευτέραν τὸ πρωί, ὅστις παραδίδων αὐτοῖς ταῦτα
τὴν τετάρτην, ἡμέραν ὁρισμένην διὰ τὰ ἐκτακτὰ θέ-
ματα, διωρθωμένα, παραλαμβάνει τὰ τῆς ἡμέρας ταύ-
της, ἅτινα διορθῶν παραδίδει αὐθις αὐτοῖς τὸ σάββα-
τον. Ὁ κ. Ὀλύμπιος ἀναπτύσσας ἔτι τὸν τρόπον καθ' ὃν
τὰ θέματα γίγνονται καὶ αἱ ἐκθέσεις τῶν ἰδεῶν δι' ὧν
προκαλεῖται ἡ ἀντενέργεια τοῦ μαθητοῦ καὶ τὰς ἐκ τῆς
ἀναγνώσεως κατ' οἶκον τῶν συγγραφέων ὠφελείας, μετα-
βαίνει εἰς ἕτερον κεφάλαιον ἐν ᾧ ἐκτίθησι τὰ τῶν ἐξε-
τάσεων. Αἱ δημόσιαι ἐξετάσεις γίγνονται συνήθως κατὰ
τὴν τελευταίαν δεκάδα τοῦ Μαρτίου, ἢ τοῦ περὶ τὸ Πά-
σχ, αἷς ἀκολουθοῦσιν αἱ παύσεις τοῦ Πάσχ, (Ost Fe-
rien). Καὶ ἐν ἑν τισι μὲν γυμνασίοις διακροῦσι δύο ἡμέ-

Ἐκ τῆς Νέας Ἐφημερίδος μαθίνομεν ὅτι ἐξδόθη μονο-
γραφία Δημοτῶν κοσμογονικῶν μύθων τοῦ καθηγητοῦ κ. Νικο-
λάου Γ. Πολίτου, ἀφιερουμένη τῷ Ἑρμένῳ Κουρτίῳ ἐπὶ τῇ
ὀδογκοστῇ γενεῇ τοῦ. « Γράφει ἐν γένει περὶ τῆς σχέσεως
τῶν θεολογικῶν κοσμογονικῶν συστημάτων πρὸς τὰς δημώδεις
δοξασίας, οἷον περὶ βιαίου χωρισμοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς
καὶ πῶς ἀνάλογοι περὶ τούτου παραδόσεις ὑπάρχουσιν, ἐν Πολυ-
νησίᾳ, ἐν Ἀφρικῇ, παρὰ Σίναις, Ἰνδοῖς, Βαβυλωνίοις, Ἑβραίοις,
Αἰγυπτίοις κτλ. Γνωστῆς οὖσης τῆς εἰδικότητος τοῦ Ν. Πολίτου
εἰς διεξερῶνσιν τῶν τοιούτων θεμάτων, ἕκαστος συμπαρίνει
πόσον κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον ἡ νέα αὕτη πραγματεία ».

Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ κτηνιατρικῶν κ. Γ. Ν. Παλάσιος ἐξέδοτο
μετὰ τριετὴ διηγεσὶν ἐργασίαν τὴν πρώτην ἐν Ἑλλάδι σύγγραμμα
περὶ τῆς κτηνιατρικῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσιν, οἵτινες καὶ
εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ δὲν ὑπελείφθησαν τῶν νεωτέρων, ἐξαίρου-
μένης μόνως τῆς γνώσεως τῶν ἐπ' ἐσχάτων ἀνακαλυφθέντων βα-
κτηριδίων. Ὅποιαν ὁμοιότητα ἔχουσιν τὰ ἀρχαῖα κτηνιατρικὰ
συγγράμματα πρὸς τὰ νεώτερα τοιαῦτα ἀποδεικνύει ὅλη αὕτη ἡ
μακρὰ μελέτη τοῦ κ. Παλάσιου.